

Ewangelista

Numer 19 (270) Gazeta Parafii p.w. Św. Łukasza Ewangelisty w Poznaniu 18 listopada 2012

Blisko jest, we drzwiach...

Sąd Ostateczny

Jezus powiedział do swoich uczniów: «W owe dni, po wielkim ucisku słońce się zaćmi i księżyc nie da swego blasku. Gwiazdy będą padać z nieba i moce na niebie zostaną wstrząśnięte. Wówczas ujrzą Syna Człowieczego, przychodzącego w obłokach z wielką mocą i chwałą. Wtedy pośle On aniołów i zbierze swoich wybranych z czterech stron świata, od krańca ziemi aż do szczytu nieba.

A od drzewa figowego uczcie się przez

podobieństwo. Kiedy już jego gałąź nabiera soków i wypuszcza liście, poznajecie, że blisko jest lato. Tak i wy, gdy ujrzycie, że to się dzieje, wiedzcie, że blisko jest, we drzwiach.

Zaprawdę, powiadam wam: Nie przeminie to pokolenie, aż się to wszystko stanie. Niebo i ziemia przeminą, ale moje słowa nie przeminą. Lecz o dniu owym lub godzinie nikt nie wie, ani aniołowie w niebie, ani Syn, tylko Ojciec».

Mk 13, 24-32

Ujrzycie Syna Człowieczego przychodzącego na obłokach

Dzisiejszy fragment Ewangelii według św. Marka porusza tematy eschatologiczne - mówi o powtórny przyjsciu Chrystusa na końcu czasów. Jezus przywołuje apokaliptyczne obrazy z Księgi Daniela i prorocką wizję Syna Człowieczego przychodzącego w obłokach wśród mocy i chwały.

Koniec świata, dramatyczne wydarzenia z nim związane, zawsze budziły lęk ludzkości, jednocześnie ożywiając zbiorową wyobraźnię, kreując coraz to nowe przedstawienia serii kosmicznych katastrof czekających ziemię. Ludzie nie tylko próbowali sobie wyobrazić, jak to będzie wyglądało i przebiegało, ale też pragnęli przewidzieć, kiedy to nastąpi, pilnie wypatrując wszelkich możliwych znaków mogących zapowiadać kres czasów. Pierwsi chrześcijanie byli przekonani, że powtórne przyjscia Chrystusa będzie miało miej-

sce wkrótce, jeszcze za ich ziemskiego życia. Kolejne pokolenia upatrywały możliwych dat w momentach przełomowych, takich jak koniec pierwszego tysiąclecia od narodzin Chrystusa czy koniec kolejnych wieków. Znaki zbliżającego się końca czasów dostrzegano w różnych zdarzeniach, jak klęski żywiołowe, wojny, epidemie czy zjawiska astronomiczne. Co jakiś czas pojawiały się też rozmaite przepowiednie wyliczające datę końca świata. (Ostatnio popularne są np. te odwołujące się do kalendarza Majów, choć świadczą raczej o kompletnym niezrozumieniu zasad majańskiej rachuby czasu niż odkryciu "tajemnicy" w niej zawartej. Cywilizacja Majów z półw. Jukatan w Ameryce Środkowej, której rozkwit przypada na VII-IX w., posługiwała się niezwykle precyzyjną rachubą czasu, opartą na nakładających

się na siebie cyklach, tworzących razem dłuższe, 52-letnie cykle, będące znowu częściami jeszcze dłuższych cykli. Ponieważ jest to rachuba kolistą, na każdym poziomie koniec jednego cyklu oznacza początek nowego. Jeśli więc zgodnie z wyliczeniami cykl tzw. Długiej Rachuby kończy się w grudniu 2012 r., oznacza to tyle, że rozpoczyna się wówczas nowy cykl. Oczywiście tego typu momenty przełomowe zawsze i wszędzie, w każdej kulturze, wzbudzały silne emocje, ale twierdzenie, że Majowie przewidzieli w ten sposób koniec świata jest grubą przesadą). Dla nas jasną odpowiedzią na wszystkie wątpliwości są słowa Chrystusa

Pierwsze czytanie

W owych czasach wystąpi Michał, wielki książę, który jest opiekunem dzieci twójgo narodu. Wtedy nastąpi okres ucisku, jakiego nie było, odkąd narody powstały, aż do chwili obecnej. W tym czasie naród twój dostąpi zbawienia, każdy, kto się okaże zapisany w księdze.

Wielu zaś, co posnęli w prochu ziemi, zbudzi się: jedni do wiecznego życia, drudzy ku hańbie, ku wiecznej odrazie.

Mądrzy będą świecić jak blask sklepienia, a ci, którzy nauczyli wielu sprawiedliwości, jak gwiazdy przez wieki i na zawsze.

Dn 12, 1-3

Drugie czytanie

W Starym Przymierzu każdy kapłan staje codziennie do pełnienia swej służby, wiele razy te same składając ofiary, które żadną miarą nie mogą zgładzić grzechów. Jezus Chrystus przeciwnie, złożywszy raz na zawsze jedną ofiarę za grzechy, zasiadł po prawicy Boga, oczekując tylko, «aż nieprzyjaciele Jego staną się podnóżkiem nóg Jego».

Jedną bowiem ofiarą udoskonalił na wieki tych, którzy są uświęceni. Gdzie jest odpuszczenie, tam już więcej nie zachodzi potrzeba ofiary za grzechy.

Hbr 10, 11-14. 18

EWangelia na niedzielę 25 listopada

Królestwo nie z tego świata

Piłat powiedział do Jezusa: «Czy Ty jesteś Królem żydowskim?».

Jezus odpowiedział: «Czy to mówisz od siebie, czy też inni powiedzieli ci o Mnie?».

Piłat odparł: «Czy ja jestem Żydem? Naród Twój i arcykapłani wydali mi Ciebie. Coś uczynił?».

Odpowiedział Jezus: «Królestwo moje nie jest z tego świata. Gdyby królestwo moje było z tego świata, słudzy moi biliby się, abym nie został wydany Żydom. Teraz zaś królestwo moje nie jest stąd».

Piłat zatem powiedział do Niego: «A więc jesteś królem?».

Odpowiedział Jezus: «Tak, jestem królem. Ja się na to narodziłem i na to przyszedłem na świat, aby dać świadectwo prawdzie. Każdy, kto jest z prawdy, słucha mojego głosu».

J 18, 33b-37

Czytania na tydzień

Poniedziałek. Wspomnienie bł. Salomei, zakonnicy. Ap 1,1-4;2,1-5a; Łk 18,35-43; **Wtorek. Wspomnienie św. Rafała Kalinowskiego, prezbitera.** Ap 3,1-6.14-22; Łk 19,1-10; **Środa. Wspomnienie ofiarowania Najświętszej Maryi Panny.** Ap 4,1-11; Łk 19,11-28; **Czwartek. Wspomnienie św. Cecylii, dziewicy i męczennicy.** Ap 5,1-10; Łk 19,41-44; **Piątek.** Ap 10,8-11; Łk 19,45-48; **Sobota. Wspomnienie świętych Andrzeja Dung-Lac, prezbitera, i Towarzyszy, męczenników.** Ap 11,4-12; Łk 20,27-40;

Niedziela. Uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata. Dn 7,13-14; Ap 1,5-8; J 18,33b-37; **Poniedziałek.** Ap 14,1-3.4b-5; Łk 21,1-4; **Wtorek.** Ap 14,14-20; Łk 21,5-11; **Środa.** Ap 15,1-4; Łk 21,12-19; **Czwartek.** Ap 18,1-2.21-23;19,1-3.9a; Łk 21,20-28; **Piątek. Święto św. Andrzeja Apostoła.** Iz 49, 1-6; Rz 10,9-18; Mt 4,18-22; **Sobota.** Ap 22,1-7; Łk 21,34-36;

BÓG PYTA NAS

1. Czy myślę o przyszłym spotkaniu z Chrystusem u końca czasów i czy jestem na nie gotowy?
2. Co powinienem zmienić w moim życiu, by być jeszcze wyraźniejszym świadkiem Bożej miłości?
3. Czy mam świadomość spoczywającej na mnie odpowiedzialności za głoszenie innym Ewangelii poprzez świadectwo mojego życia?

*"Jeśli kochacie Boga,
nic wam nie może być miłsze nad to,
co Jemu się najbardziej podoba
i nad całkowite spełnienie się w nas
Jego woli"*

Mistrz Eckhart

z dzisiejszej Ewangelii: "Lecz o dniu owym lub godzinie nikt nie wie, ani aniołowie w niebie, ani Syn, tylko Ojciec" (Mk 13,32). Nikt nie wie, kiedy nastąpi koniec świata - tylko Bóg. Żadne ludzkie domysły, wyliczenia, analiza niezwykłych zjawisk nie mogą odkryć przed nami tego, co tylko Bogu jest wiadome. Czy w takim razie nie powinniśmy się końcem świata przejmować? Z pewnością nie powinniśmy dawać posłuchu kolejnym rewelacjom na temat jego daty, ale nie możemy też zapominać, że oczekiwanie na powtórne przyjście Chrystusa przy końcu czasów jest wpisane w naszą wiarę. Wiemy, że to nastąpi, ale nie wiemy kiedy - powinniśmy więc być stale przygotowani. Chrystus wielokrotnie powtarza: czuwajcie! "Czuwajcie więc, bo nie wiecie, w którym dniu Pan wasz przyjdzie. A to rozumieście: Gdyby gospodarz wiedział, o której porze nocy złodziej ma przyjść, na pewno by czuwał i nie pozwoliłby włamać się do swego domu. Dlatego i wy bądźcie gotowi, bo w chwili, której się nie domyślacie, Syn Człowieczy przyjdzie" (Mt 24,42-44).

Co oznacza owo czuwanie? Ten czuwa, kto pozostaje wierny Bogu. Jezus

przedstawia to w niezwykle obrazowej przypowieści o sługach wiernych i niewiernych oczekujących powrotu pana: "A wy [bądźcie] podobni do ludzi, oczekujących swego pana, kiedy z uczty weselnej powróci, aby mu zaraz otworzyć, gdy nadejdzie i zakochać. Szczęśliwi owi słudzy, których pan

zastanie czuwających, gdy nadejdzie. Zaprawdę, powiadam wam: Przepasze się i każe im zasiać do stołu, a obchodząc będzie im usługiwał. Czy o drugiej, czy o trzeciej straży przyjdzie, szczęśliwi oni, gdy ich tak zastanie. [...] Lecz jeśli sługa ów powie sobie w duszy: Mój pan ociąga się

z powrotem, i zacznie bić sługi i służące, a przy tym jeść, pić i upijać się, to nadejdzie pan tego sługi w dniu, kiedy się nie spodziewa, i o godzinie, której nie zna; każe go ćwiartować i z niewiernymi wyznaczy mu miejsce" (Łk 12,36-38; 45-46). Mówi jeszcze Jezus: "Sługa, który zna wolę swego pana, a nic nie przygotował i nie uczynił zgodnie z jego wolą, otrzyma wielką chłostę. [...] Komu wiele dano, od tego wiele wymagać się będzie; a komu wiele zlecono, tym więcej od niego żądać będą" (Łk 12,47-48).

Za tydzień uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata, zamykająca rok liturgiczny. Uświadamia nam ona nie tylko prawdę o eschatologicznym królestwie Bożym, ale też fakt, że do Chrystusa należy panowanie nad całym czasem - także nad teraźniejszością. Królestwo Boże to nie tylko sprawa wieczności - ono "blisko jest, u drzwi"

(Mk 13,29). My jesteśmy znakami królestwa Bożego w świecie - naszym zadaniem jest świadczyć o obecności Chrystusa przy nas, w naszym życiu. My znamy wolę naszego Pana - jest nią Ewangelia miłości, którą mamy nieść wszystkim napotykanym ludziom.

mp

BIBLIA - SŁOWO ŻYCIA

Wstęp do ksiąg Proroków Mniejszych

Prorocy w Izraelu

W Izraelu działalność prorocka nie należała do rzadkości zarówno w okresie monarchii, jak i po powrocie z niewoli babilońskiej. Bez wątpienia była też dużo szersza niż pozostawiona przez proroków spuścizna literacka - poza prorokami znanymi z ksiąg prorockich, których nauczanie przekazują nam właśnie te teksty, spisane przez nich samych lub ich uczniów,

spotykamy na kartach innych ksiąg Starego Testamentu wielu mężów Bożych, przekazujących powierzone im słowo Pana (spośród największych można wymienić choćby Samuela, Natana, Eliasza, Elizeusza, opisanych w Księgach Samuela i Księgach Królewskich). Nie wszyscy prorocy spisali też

swoje nauki, nie zawsze zrobili to od razu ich uczniowie. Niekiedy mowy prorockie długo były przekazywane ustnie, a spisano je dopiero w wiele lat później, poddając kolejnym opracowaniom redakcyjnym nim osiągnęły ostateczną formę.

Dwunastu proroków "mniejszych"

Poza księgami czterech "wielkich" proroków: Izajasza, Jeremiasza, Ezechiela i Daniela, Stary Testament zawiera zbiór krótszych mów prorockich, które powstawały na przestrzeni kilku stuleci. Tradycja podaje dwunastu proroków - autorów tych tekstów. W Biblii hebrajskiej początkowo były one zebrane w jedną księgę, podzieloną na dwanaście odrębnych części; dziś stanowią oddzielne księgi, noszące w tytułach imiona proroków, których teksty zawierają. Są to księgi: Ozeasza, Joela, Amosa, Abdiasza, Jonasza, Micheasza, Nahuma, Habakuka, Sofoniasza, Aggeusza, Zachariasza i Malachiasza.

Powszechnie przyjęte określenie tej kolekcji jako "proroków mniejszych" wywodzi się od łacińskich Ojców Kościoła, chcących w ten sposób

odróżnić owe teksty od poprzedzających je czterech obszerniejszych z y c h prorockich ksiąg (zwanych z tej racji "prorokami większymi").

Bogactwo literackie

Pisma prorockie zebrane w zbiorze proroków mniejszych powstawały w okresie od VIII do III w. p.n.e. Pod względem literackim reprezentują wszystkie gatunki prorockie: wyrocznie, groźby, napomnienia i mowy karcące, hymny i modlitwy, wizje a także wyznania. Znaleźć tu można też popularne opowiadania z elementami folkloru (np. w Księdze Jonasza).

Znaczenie teologiczne

Księgi dwunastu proroków mniejszych są świadectwem zmieniających się na przestrzeni kilkuset lat prądów teologicznych, etycznych i społecznych, odgrywających kluczowe role w duchowości i historii Izraela. Ich niezaprzeczalny wkład w skarbnicę myśli objawionej poświadcza wpływ, jaki te teksty wywarły na inne księgi biblijne, także proroków większych. Przykładem może być symbolika małżeńska proroka Ozeasza, która u Jeremiasza i Ezechiela staje się jednym z zasadniczych sposobów wyrażania myśli prorockiej, podobnie jak idea "reszty Izraela" Amosa, którą podjął Izajasz. Prorockie groźby Micheasza przytoczył Jeremiasz jako prorocstwo o wysokim autorytecie (jest to jedyny formalny cytat ze Starego Testamentu w Księdze Jeremiasza).

W księgach proroków mniejszych znajdujemy też wiele ważnych zapowiedzi mesjańskich i o charakterze eschatologicznym. Często nawiązuje do nich Nowy Testament w swej symbolice (np. znak Jonasza), argumentacji teologicznej (przywołuje treść ksiąg Amosa, Jonasza, Habakuka, Sofoniasza czy Malachiasza) oraz mesjańskiej (nawiązuje do księgi Micheasza i Zachariasza).

Małgorzata Piechorowska

Kobieta ksiądzka

Jako że dziś pisać będę o kapłaństwie kobiet i wyświęcaniu ich na księży, opatrzyłam artykuł - w moim mniemaniu - nieco żartobliwym tytułem. Jego śmiesz-

ność jest celowa i bardzo umyślna, uważam bowiem - mimo że sama kobietą jestem i myślę, że mam dość postępowe poglądy na życie - że kobieta w sutannie jest niedoskonałą, niepełnowartościową i ułomną częścią rzeczywistości. Ostatnio mój ksiądz spowiednik - mam takiego jednego od ładnych paru już lat, a państwo dobrze go znają - na pokutę kazał mi przeczytać 1 List do Koryntian. Długie toto, ale znalazłam w nim wreszcie coś, czego nie mogłam doczytać się w żadnych pismach kościelnych i teologicznych ani dosłyszeć w jakimkolwiek kazaniu. Chciałabym tym się z państwem podzielić, bo wiedzieć warto.

Otóż, w 1 Liście do Koryntian napisane jest, czarno na białym, że kobieta nie powinna zostać księdzem. Ponieważ temat kapłaństwa kobiet wpisuje się mocno w dzisiejszą dyskusję światopoglądową, myślę, że dla porządku powinniśmy zacząć od informacji podsta-

wowych, żebyśmy wiedzieli dokładnie co dyskredytować będziemy. Bowiem dyskredytować będziemy. Kobiety ksiądzki oczywiście.

Co to jest kapłaństwo? Otóż kapłaństwo jest pośrednictwem między Bogiem i człowiekiem. Kto to jest ksiądz? Jest to osoba spełniająca rzeczony pośrednictwo - pośrednik między Bogiem i człowiekiem. Kim jest Bóg? W największym uproszczeniu jest On Duchem - przez duże D. A kim jest człowiek? W swojej najgłębszej istocie i jako że stanowi obraz Boga, również jest duchem - jednak przez małe d. Ta duchowość człowieka jest podstawowym argumentem zwolenników kapłaństwa kobiet - jeśli na poważnie traktować będziemy podobieństwo człowieka do Boga, to trzeba powiedzieć, że mężczyzną lub kobietą staje się on niejako "wtórnie". Zatem, jeśli rzeczony kapłaństwo to pośrednictwo między Duchem i duchem, z czego Duchem jest Bóg, a duchem człowiek, to nie ma tu żadnego znaczenia ludzka płeć. Argument ten zwolennicy kapłaństwa kobiet popierają dodatkowo "aksjomatem" św. Augustyna: "Stworzyłeś nas bowiem jako skierowanych ku Tobie. I niespokojne jest serce nasze, dopóki w Tobie nie spocznie".

Teraz przejdźmy do Ewangelii. Mówi ona, że Jezus, pomimo swojego szacunku do kobiet, pomimo tego, że nimi nie gardził i potrafił przełamywać różne uprzedzenia i zwyczaje wynikające z kultury ludzi Wschodu, nie "wyświęcił" na kapłana żadnej kobiety, podobnie jak nie uczynił z niej Apostoła. Dlatego też Kościół nie udziela kobietom święceń kapłańskich, tylko przypomina im o konieczności aktywnego apostołowania, wynikającej z chrztu i bierzmowania, co jest po prostu udziałem w powszechnym kapłaństwie ludu Bożego. Z drugiej strony Ewangelia głosi też, że kobieta i mężczyzna są sobie

równi, że ich różnice płciowe nie mają żadnego znaczenia (z wyjątkiem kapłaństwa oczywiście). Zatem: Czy rzeczywiste równouprawnienie jest wolą Boga? Czy święcenia kapłańskie kobiet nie są ostatecznym aktem tego równouprawnienia? W tym samym czasie i z drugiej strony rodzi nam się wątpliwość: Czy pragnienie posługi kapłańskiej, będące udziałem wielu kobiet, należy uznać za szatańskie zwiedzenie? Czy może wręcz przeciwnie: kobiety te swoim życiem dają dowód głębokiej wiary i miłości Boga? I bądź tu mądry...

Kościół uważa, że jeśli nic konkretnego nie pozwala wprowadzić święcenia kobiet bez obawy, że w ten sposób postępuje się wbrew woli Boga, to trzeba wziąć pod uwagę sprawowanie sakramentów. Tam, jeśli tylko coś nie do końca jest jasne, to lepiej trzymać się tradycji, gdzie słowem wiążącym jest Słowo Pana - Pismo Święte, a czytamy w nim wyraźnie, że kobiety nie są powołane do kapłaństwa. Zresztą podstawowym argumentem, który przemawia za niedopuszczeniem kobiet do święceń jest przykład Jezusa Chrystusa, który na Apostołów wybrał, jak wiemy, jedynie mężczyzn. Zwolennicy kapłaństwa kobiet podkreślają, że w Piśmie Świętym nie ma też nic, co by otwarcie wykluczało ich święcenie, a sam przykład Jezusa tłumaczyć trze-

ba sytuacją społeczną i mentalnością ówczesnych ludzi. Jednak należy także przypuszczać, że skoro stanął On w obronie cudzołóżnicy, którą zgodnie z prawem miano ukamienować, nie obawiałby się powołać kobiety do grona Apostołów.

W tym miejscu zajrzemy wreszcie do 1 Listu do Koryntian. Czytamy w nim: "Tak jak to jest we wszystkich zgromadzeniach świętych, kobiety mają na tych zgromadzeniach milczeć; nie dozwala się im bowiem mówić, lecz mają być poddane, jak to Prawo nakazuje... Nie wypada bowiem kobiecie przemawiać na zgromadzeniu" (w do-

mysle: przemawiać z natchnienia Bożego - 1 Kor 14, 33-35). Podobne uwagi znaleźć można w Listach do Tymoteusza.

Dzisiaj raczej nie podaje się fragmentów z listów Pawła jako argumentu za wykluczeniem kobiet ze święceń - noszą one zbyt silne piętno

swego czasu. Jednak jestem jak najbardziej za porządkiem Kościoła z nich wynikającym. I chociaż wiemy, że bez wątplenia Kościół ten wymaga dziś reformy i zmian w wielu kwestiach, na pewno taką kwestią nie jest kapłaństwo kobiet. Proponuję więc trzymać się tradycji. Czy kiedyś było nam z nią źle?

Natalia Mikołajska

Niedawno zainaugurowaliśmy w Kościele Rok Wiary. Na naszej parafialnej stronie internetowej zamieszczane będą różne informacje, pomagające lepiej przeżyć ten czas, który ma umocnić, pogłębić i ożywić naszą wiarę. Także w „Ewangelista” będziemy podejmować ten temat, informując o ważnych wydarzeniach Roku Wiary.

Odpusty i nabożeństwa w Roku Wiary

Kościoły, z którymi związane było życie świadków wiary, świętych i błogosławionych, a także kandydatów na ołtarze, będą miejscami, w których na terenie Archidiecezji Poznańskiej będzie można uzyskać odpust zupełny w Roku Wiary. Dekret ustanawiający miejsca święte podpisał Arcybiskup Stanisław Gądecki.

Wśród miejsc świętych w Archidiecezji Poznańskiej znalazły się trzy bazyliki mniejsze - katedra i fara poznańska, a także sanktuarium na Świętej Górze w Gostyniu. Metropolita poznański ustanowił także 19 świątyń związanych z życiem świadków wiary, w których będzie można uzyskać odpust.

Zachęcamy do pielgrzymowania do kościołów, w których święci i kandydaci na ołtarze prowadzili apostolską działalność. Poniżej przedstawiamy najbliższe terminy nabożeństw:

24 listopada 2012 r. (sobota), godz. 18:00, w kościele pw. św. Antoniego Padewskiego w Poznaniu (Starołęka), gdzie proboszczem był ks. Kazimierz Rolewski.

2 grudnia 2012 r. (niedziela), godz. 18:00, w kościele pw. św. Wojciecha w Poznaniu, gdzie proboszczem był bł. ks. Narcyz Putz

Aby uzyskać odpust zupełny należy mieć na uwadze ogólne normy, które mówią, iż można go uzyskać jeden raz dziennie, zarówno dla siebie, jak i dla zmarłych, spełniając stałe warunki.

Są to:

- 1) przystąpienie do sakramentu pokuty;
- 2) przyjęcie Komunii św.;
- 3) modlitwa według intencji Ojca św.;
- 4) wyzbycie się jakiegokolwiek przywiązania do grzechu.

Wierni, którzy spełnią powyższe warunki w Roku Wiary (do 24 listopada 2013 roku), mogą uzyskać odpust zupełny:

I. Gdy wezmą udział w co najmniej trzech konferencjach misji świętych lub co najmniej trzech wykładach na temat dokumentów II Soboru Watykańskiego lub artykułów Katechizmu Kościoła Katolickiego, w jakimkolwiek kościele lub stosownym miejscu.

II. Za każdym razem, gdy odbędą pielgrzymkę do którejś z bazylik papieskich, katakumb chrześcijańskich czy sanktuarium z okazji Roku Wiary i wezmą tam udział w nabożeństwie, bądź będą się modlić kończąc modlitwą „Ojcze nasz”, wyznaniem Wiary, wezwaniem do Matki Bożej lub świętych.

III. Gdy w dniach wyznaczonych z okazji Roku Wiary zgromadzą się na uroczystej Eucharystii lub liturgii godzin, dodając Wyznanie Wiary.

Najbliższe takie dni to:

25 listopada 2012 r. (niedziela) - Uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata,

8 grudnia 2012 r. (sobota) - Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP,

IV. Za pobożne nawiedzenie baptysterium lub innego miejsca, w którym otrzymali chrzest, jeśli odnowią przyrzeczenia chrzcielne w dowolnie wybranym dniu podczas Roku Wiary.

V. Wierni, którzy z powodu choroby lub innej uzasadnionej i poważnej przyczyny nie są w stanie spełnić określonych wyżej warunków, mogą uzyskać odpust zupełny, jeśli budząc w sobie intencję spełnienia zwykłych warunków, gdy tylko będzie to możliwe – z duszą wolną od przywiązania do jakiegokolwiek grzechu – będą duchowo jednoczyć się (np. dzięki transmisjom telewizyjnym lub radiowym) podczas uroczystości Roku Wiary pod przewodnictwem Ojca Świętego lub Arcybiskupa Poznańskiego i odmówią „Ojcze nasz”, Wyznanie Wiary oraz inne modlitwy odpowiadające celom Roku Wiary, ofiarowując Bogu swoje cierpienia i niewygody.

Dawny Poznań - wystawa w poznańskim ratuszu

Miejska ikonosfera na drukach reklamowych z widokami Poznania (1835-1939)

Wydawałoby się, że z archiwów i magazynów muzealnych wyciągnęto już wszystkie dawne widoki miasta, i wszystkie one są już znane. A jednak tak nie jest. Niezwykłym źródłem do badań nad dawnym Poznaniem i ikonografią miasta są różne historyczne druki reklamowe: zamieszczone w gazetach i czasopiśmie, ulotki, papiery firmowe, rachunki, pocztówki itp. Najczęściej wiernie oddają wygląd miasta lub jego poszczególne fragmenty. Wiele z nich pokazuje nieistniejące już miejsca i okrucy poznańskiej codzien-

ności, ocalając od zapomnienia to, co zniknęło już z pejzażu. W poznańskim ratuszu prezentowana jest wystawa pokazująca widoki dawnego Poznania, utrwalone na tego rodzaju drukach ulotnych. Ekspozycja obejmuje ok. 350 widoków Poznania (od końca lat 30. XIX wieku do 1939 roku), a jej uzupełnieniem jest prezentacja firmowych gadżetów poznańskich firm.

Integralną częścią wystawy jest prezentacja multimedialna ukazująca całą kolekcję, opisaną w książce autorstwa wybitnej znawczyni historii miasta i jego widoków, a jednocześnie kuratorkę tej wystawy - dr Magdalenę Mrugalską-Banaszak.

red.

Muzeum Historii Miasta Poznania (Ratusz), Stary Rynek 1

Wystawa czynna do 31 grudnia 2012

Reliwie bł. Jana Pawła II

We wtorek 13 listopada o godz. 18:00 miało miejsce wprowadzenie do naszego kościoła relikwi błogosławionego Jana Pawła II. Do godz. 18:30 trwaliliśmy na modlitwie w ciszy, następnie uczestniczyliśmy we mszy św., po której przed Najświętszym Sakramentem odmówiliśmy różaniec z rozważaniami Jana Pawła II.

Bł. Jan Paweł II wielokrotnie podkreślał, jak ważne jest trwanie na

modlitwie, w ciszy, „sam na sam” z Jezusem. Często wspominał też, jak w dzieciństwie nieraz widział swego ojca, modlącego się do późnych godzin nocnych.

Warto dać sobie taki czas, wśród codziennego zabiegania między pracą, zakupami i domem. Przyjść w tygodniu na mszę św.; może właśnie obecność relikwi papieża-Polaka, papieża modlitwy, będzie do tego dobrą okazją.

Relikwie, które na co dzień przebywają w kaplicy hospicjum, mieszczącego się na terenie naszej parafii, gościć

będą w naszym kościele każdego trzynastego dnia miesiąca (data związana z objawieniami fatimskimi), co miesiąc, aż do maja.

red.

Ewangelista, Gazeta Parafialna
Os. Rusa 59, 61-245 Poznań,
Parafia: tel. 061 8779781,
Biuro parafialne: 516 30 38 66
www.swlukaszpoznan.pl

Redaktor naczelny: Małgorzata Piechorowska (ewangelista.red@gmail.com)

Redakcja: Mikołaj Błajek, Zofia Janicka, Martyna Kalemba, Alicja Kozajda, Agata Kuźma, Joanna Laskowska, Joanna Piechorowska, Klaudia Rodziejczak, Anna Stachowiak, Michał Stankiewicz, Paulina Stefaniak

Współpraca: Ks. Wojciech Mueller, kleryk Jarosław Czyżewski, kleryk Mateusz Kaźmierczak

Wydawca: Parafia Św. Łukasza Ewangelisty; **Druk:** Drukarnia ul. Wiślana 51

Pieniądze zebrane z ofiar za gazetę są przeznaczone na pokrycie kosztów druku i rozwój czasopisma. Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania i redagowania tekstów.

Zapraszamy do współpracy!

W czwartek 22 listopada przypada wspomnienie św. Cecylii, patronki śpiewu i muzyki kościelnej. W tym dniu modlitwą otaczamy wszystkich, którzy troszczą się o piękno oprawy muzycznej liturgii i nabożeństw w naszej parafii. Pamiętamy o panu organiście Tadeuszu Koszarku, Chórze Familia Cantans a także o scholach - dziecięcej „Boże Krówki” i młodzieżowej.

Spotkanie dla studentów i młodzieży pracującej w najbliższą środę, **21 listopada o godz. 20.00** w salce parafialnej. Tematem spotkania będzie spowiedź św. Zapraszamy!